

—Alguna anècdota?

—La canalla sempre ha fet entremaliadures; potser una cosa que passava i que ara no es fa eren les batalles de rocs. Moltes vegades les batalles a cops de roc es feien entre els de dalt i els de baix (Sagrera-Rieral).

—Continuem amb la vostra joventut

—L'escola la vaig deixar aviat i vaig començar a treballar al camp, anar a buscar bolets per després vendre'ls a Caldes o a Granollers, abastar pinyes, anar a jornal...

El diumenge, per divertir-nos, jugàvem a cartes, a bitlles i, més endavant, anant a ballar.

La meua vida ha anat molt lligada a la Parròquia. Des dels 18 anys que he col·laborat estretament amb el capellà. Als primers temps amb mossèn Francisco Riu, del que guardo molt bon record; va haver de marxar de Sta. Eulàlia poc abans de la guerra, l'ambient que s'havia ja creat al poble no el va convèncer. Va venir després Mossèn Manel Solà, amb qui vaig treballar tota la seva vida.

—Parlem una mica de la guerra civil

—Els anys previs a la guerra i els de la guerra varen destrossar el país. Un fet que recordo, que va passar als voltants del 1932, és el míting que hi va haver a la plaça de l'església. El presentava un partit comunista, adherit als rabassaires. En el moment que més mal deien de l'església i dels capellans, jo, cridant, vaig dir al conferenciant «embustero». El conferenciant va parar un moment, va mirar-me fixament i va continuar sense ficar-se més amb l'església. Va parlar dels propietaris i dels parcers.

Durant la guerra no vaig anar al front, vaig estar de mosso d'esquadra i si vaig passar vertaderes dificultats va ésser per ajudar a capellans i a persones perseguides, però jo sempre vaig defensar els meus ideals, per sobre de tot.

Quan mossèn Manel va deixar la rectoria per anar-se a amagar, jo vaig endur-me'n cap a casa tots aquells objectes de valor que vaig poder: La custòdia d'or, la Sta. Eulàlia de plata, la Verge del Roser de plata, els calzes d'or, copons, els portapaus, els reliquiaris, els sants olis i la talla de la Verge del Roser. Gràcies a tenir-ho amagat es va salvar el tresor que ara té la Parròquia. Vaig jugar-m'hi la vida i, acabada la guerra, mai ningú m'ho va agrair.

Seguim parlant de mil anècdotes però seria inacabable d'explicar.

—Parlem de Sant Simplicí

—La capella de Sant Simplicí pertanyia a l'església de sempre, i és una llàstima que ningú es preocupi de salvar aquest patrimoni. Santa Eulàlia i Sant Simplicí eren «advocats» per la parròquia. He fet moltes gestions per a salvar i concretar de qui